

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: A.B., nyní K...**, nar. ..., státní příslušnost Běloruská republika, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2015, čj. MV-65065-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 6. 2015, čj. MV-65065-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 3. 2015, čj. OAM-795-63/ZR-2012, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je p o v i n n a nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 13. července 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 24. června 2015, čj. MV-65065-3/SO-2015, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 24. června 2015, čj. MV-65065-3/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. března 2015, čj. OAM-795-63/ZR-2012, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) a zároveň byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz.

II. Žaloba

Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu. Jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobkyně namítá, že důkazy pro vydání napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí orgánu I. stupně, byly získány protiprávním způsobem. To bylo potvrzeno i prvním rozhodnutím odvolacího správního orgánu, který první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, právě s ohledem na to, že správní orgán vycházel z důkazů, které byly získány v rozporu se zákonem. Správní orgán zopakoval pouze jediný výslech, který byl proveden v rozporu se zákonem, a to výslech pana T.B. Výslech pana R.N. opakován nebyl. Dle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.* Výslech pana R. byl proveden v rozporu se zákonem a nelze z něho tedy v řízení vycházet. K důležitosti svědecké výpovědi, jako jednoho z klíčových důkazních prostředků, jeho významu pro správní řízení a nutnosti účasti účastníka řízení na provádění takového důkazu se opakovaně vyjadřoval jak Nejvyšší správní soud (např. v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2009, čj. 4 Ads 55/2008–76), tak Ústavní soud (např. v nálezu ze dne 5. 6. 1996, čj. II. ÚS 98/1995). Dle názoru žalobkyně postupem správního orgánu v řízení nedošlo pouze k porušení norem síly zákona, ale k porušení ústavněprávních předpisů. O to zásadnější pochybení je nutno spatřovat v postupu správního orgánu v dané věci, neboť zcela jistě došlo v řízení k zásahu do základních práv a svobod. Žalobkyně nepolemizuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, že v případě, kdy jiné důkazy jasně osvědčují situaci, neznamená nezákonnost v průběhu dokazování bez dalšího

nezákonnost vydaného rozhodnutí. Daná situace je však odlišná, neboť bez užití tohoto nezákonně provedeného důkazu nelze dojít ke skutkovým závěrům, ke kterým dospěl správní orgán. Ačkoliv byl zopakován výslech pana T., druhý klíčový výslech, který byl proveden v rozporu se zákonem, opakován nebyl. Přesto z něj správní orgány obou stupňů vycházely.

Žalobkyně má za to, že správní orgán nezjistil skutkový stav spolehlivě. Správní orgán vycházel v podstatě toliko z výpovědi pana T., neboť tato pouze byla následně provedena zákonným způsobem. Tento svědek je násilník, který žalobkyni v průběhu jejich vztahu opakovaně fyzicky napadl. Potom, co jej z důvodu opakovaných útoků opustila, jí vyhrožoval násilím a mstou a nutil jí k opuštění území, což se mu pravděpodobně také podaří. Je třeba připomenout, že právě od této osoby mají správní, respektive policejní, orgány prvotní poznatek o možném účelovém manželství žalobkyně. Žalobkyně nepovažuje tohoto svědka za důvěryhodného. Žalobkyně považuje takto zjištěný stav věci za zcela nedostatečný, neboť jediným důkazem v řízení o zrušení povolení k pobytu, jehož důsledkem je fatální zásah do života žalobkyně, je svědecká výpověď osoby, která má zistitelný důvod pro zrušení povolení k pobytu žalobkyně a řízení v podstatě iniciovala. Není přitom pravdivé ani tvrzení správních orgánů, že si žalobkyně nepamatuje okolnosti svatby, neboť tato veškeré okolnosti ve své výpovědi popsal. S ohledem na následný průběh manželství se však nelze divit, že se žalobkyně snaží na detaily spojené s tímto manželstvím zapomenout. Stejně tak se nelze divit, že se žalobkyně přestěhovala ke svému příteli, když její manžel byl uvězněn a manželství nefungovalo. S ohledem na krátkou dobu trvání manželství je možno považovat pochybnosti na straně správního orgánu za opodstatněné, avšak po zjištění všech rozhodných skutečností, zejména tedy informace o uvěznění manžela žalobkyně, je nutno dospět k závěru, že i přes jisté pochybnosti nelze bez dalšího uzavřít, že by manželství bylo uzavřeno čistě účelově. Zjištěný skutkový stav v žádném případě nezakládá důvod pro zrušení povolení k pobytu žalobkyně.

Žalobkyně dále připomíná, že správní orgán v řízení prakticky nijak neposuzoval přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádná relevantní zjištění ohledně dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobkyně. Tyto informace má přitom správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Správní orgán však zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro ni příznivých. Rovněž v této skutečnosti je na místě vidět zásadní pochybení v postupu správního orgánu, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán měl možnost provést např. výslech žalobkyně, tak aby byly v tomto ohledu prokázány relevantní skutečnosti, nebo aby alespoň touto formou měla možnost se vyjádřit k podstatným okolnostem, když už jí nebylo umožněno účastnit se výslechu svědka. Avšak ani toto nebylo žalobkyni umožněno. Nebyly tedy zjištěny relevantní okolnosti ve vztahu k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, což činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. Přitom skutečnosti, které svědčí o tom, že zrušení povolení k pobytu žalobkyně bude nepřiměřené, jsou nasnadě. Žalobkyně pobývá na území ČR již téměř polovinu svého života a kompletní část svého života dospělého. Žalobkyně žije ve společné domácnosti se svým druhem, státním občanem ČR. Žalobkyně je na území ČR zaměstnána a rovněž tak je aktivní v další společnosti. Žalobkyně díky životu v ČR může podporovat svou rodinu v Bělorusku. Podmínky života v Bělorusku považuje žalobkyně za obecně známou skutečnost, kterou není třeba více rozebírat. Správní orgány uvádějí, že v tomto ohledu nezjistily žádné podstatné okolnosti a že jim nebyly ani žalobkyní sděleny. Jak však mohly správní orgány tyto informace získat, když poslední výslech žalobkyně byl proveden v roce 2012. Správní orgány

obou stupňů ve vztahu k otázce možného negativního zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně vycházejí ze zcela nedostatečně zjištěného stavu věci. Přitom otázka posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu může v případě, že by se skutečně jednalo o nepřiměřený zásah, zvrátit i samotný klíčový důvod pro zrušení povolení k pobytu. Fakt, že správní orgán vůbec nezjišťoval aktuální situaci žalobkyně, zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě Komise uvedla, že není zřejmé, proč je v žalobě věnován tak značný prostor vysvětlení, že je nutné vycházet pouze z výsledků, o jejichž konání byla žalobkyně předem vyrozuměna (s čímž se žalovaná ztotožňuje), aby bylo žalované následně vytýkáno, že vycházela toliko z výpovědi pana T., neboť pouze tato byla provedena zákonným způsobem. Žalovaná k tomuto dodává, že se při hodnocení skutkových zjištění důsledně zaměřila pouze na ta, jež byla získána zákonným způsobem. Žalovaná se dále ohrazuje proti nařčení, že by vycházela pouze z výpovědi pana T. Jak plyne z rozhodnutí žalované, zohledněny byly i skutečnosti vyplývající z Cizineckého informačního systému a z výpovědi žalobkyně. Žalovaná rovněž nesdílí názor, že by výpověď pana T. byla nedůvěryhodná. Tento svědek totiž nejenže vypovídal poměrně přesvědčivě, ale navíc byly obě jeho výpovědi zcela konzistentní, a to navzdory dvouapůlletému odstupu. Žalobkyně navíc ani nenaznačila, v čem spočívá onen „zjistný důvod“ pana T. pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Žalovaná nesouhlasí ani s tvrzením, že by skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Důkaz o účelovosti manželství uzavřeného žalobkyní je v daném případě evidentní, a to obzvláště po posouzení tzv. indikativních kritérií. Žalovaná se danou otázkou poměrně podrobně zabývala na str. 4 - 5 svého rozhodnutí, na příslušné pasáže proto v podrobnostech odkazuje.

Otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí se pak žalovaná věnovala na str. 4 - 5 svého rozhodnutí, i u této námitky proto na příslušné pasáže plně odkazuje. Žalovaná proto pouze rekapituluje, že v případě žalobkyně nebyly zjištěny nijak silné vazby na území České republiky, přičemž naopak byla prokázána existence vazeb žalobkyně na její rodnou zemi. Žalovaná rovněž zdůrazňuje, že žalobkyni je pouze rušeno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu jí vysloven nebyl.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 27. července 2016 právní zástupce odkázal na argumentaci v žalobě. Zdůraznil, že v řízení zahájeném z úřední povinnosti tíží důkazní břemeno správní orgán. Pro zrušení povolení k trvalému pobytu je třeba, aby správní orgán bez pochybností prokázal, že uzavření manželství došlo účelově, nepostačí pouhá domněnka. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2016, čj. 57 A 93/2015-71. Správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když v řízení hodnotil důkazy selektivně v neprospěch žalobkyně a vycházel se z nezákonně provedeného výsledku svědka. Správní orgán měl vyvinout větší úsilí k získání výpovědi pana Džbánka. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně nebylo provedeno dostatečně. Správní orgán se koncentroval pouze na otázku

rodinného života – a to pouze na nejbližší příbuzné. Nebyl posouzen možný zásah do soukromého života žalobkyně.

Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Žalobkyně má za to, že správní orgán zjistil skutkový stav nedostatečně, hodnotil důkazy selektivně v neprospěch žalobkyně a vycházel z nezákonně provedeného výsledku svědka.

Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že při rozhodování vycházela z výpovědi pana T., z výpovědi žalobkyně a z informací z Cizineckého informačního systému, což vyplývá i z napadeného rozhodnutí. Žalovaná v něm zdůrazňuje, že skutečnost, že byl v řízení některý z důkazů proveden nezákonným způsobem, neznamená automaticky, že je nezákonné i celé rozhodnutí. Záleží na tom, zda je skutkový stav zjištěn v dostatečné míře po zohlednění pouze zákonně získaných důkazů (a jsou-li takto získané skutečnosti ve vzájemné korelaci s ostatními skutečnostmi). V této souvislosti žalovaná odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2015, čj. 1 Azs 224/2014-35. Komise má za to, že skutkový stav byl zjištěn v takové míře, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Soud souhlasí s žalovanou v tom rozsahu, že některé okolnosti ohledně manželství žalobkyně a pana D. vyvolávají pochybnosti, zda toto manželství nebylo uzavřeno účelově. Tyto pochybnosti odůvodňují zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu. Aby správní orgán mohl přistoupit ke zrušení pobytového oprávnění žalobkyně dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba, aby bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně uzavřela manželství s občanem ČR za účelem získání povolení k trvalému pobytu. V souladu s výše citovanými ustanoveními leží důkazní břemeno na správním orgánu.

Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, čj. 4 Azs 228/2015-40, se podává: „V případech rodinných příslušníků unijních občanů má rozhodující váhu právní status. Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným

účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokazování účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán. Rovněž zde má být přiměřeným způsobem respektována prastará právní zásada (jakkoli se Nejvyšší správní soud je vědom toho, že původ a vlastní smysl této zásady je mimo oblast veřejného práva), že rozhodováno má být in favorem matrimonii, tj. ve prospěch manželství.“

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná vycházela především z informací sdělených panem T., jehož svědeckou výpověď považuje za důvěryhodnou. Z výpovědi žalobkyně pak akcentovala tvrzení, která jsou v neprospěch žalobkyně: žalobkyně si nevybavuje, jak se se svým bývalým manželem panem D. seznámila, nesdílala s ním společnou domácnost. Pokud se výpovědi pana T. a žalobkyně ohledně některých skutečností rozcházejí, vycházel správní orgán z tvrzení pana T. Správní orgán při zjišťování, zda bylo manželství uzavřeno účelově, posuzuje naplnění pomocných indikativních kritérií. Vychází při tom téměř výhradně z informací uvedených panem T. a ignoruje výpověď účastnice řízení. Z cizineckého informačního systému byly získány informace především o předchozích pobytových oprávněních žalobkyně. Dále jsou součástí spisu též materiály poskytnuté Policií ČR.

Správní orgány, poté co bylo první rozhodnutí ve věci zrušeno odvolacím správním orgánem, již nepřihlížely k úřednímu záznamu o vyjádření pana D. mimo protokol. Z napadeného rozhodnutí se jeví, že při opakovaném rozhodování též nebyla zohledněna svědecká výpověď pana R. přestože se o ní správní orgán zmiňuje v úvodu odůvodnění, když rekapituluje průběh správního řízení. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel z nezákonných důkazů.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že pana T. jako svědka v řízení nepovažuje za důvěryhodného, neboť poté co jej z důvodu opakovaných útoků opustila, jí vyhrožoval násilím a mstou a nutil jí k opuštění území. Ze správního spisu je zřejmé, že informace o špatných vztazích mezi žalobkyní a jejím bývalým přítelem získal správní orgán již v průběhu řízení. Při výslechu dne 16. 8. 2012 žalobkyně uvedla: „Zaprvé jsem odešla od něj a on nechtěl, vyhrožoval mě, že mi to oplatí. ... Jak jsem se odstěhovala, tak mi říkal, ať odejdu z České republiky, že mě tady nechce. A že udělá vše, abych odešla...“ Ve vyjádření k podkladům ze dne 28. 8. 2012 uvedla: „Celková výpověď [pana T.], a všem je to jasné, je pouze pokus o sprostou mstu.“ Pan T. při výslechu dne 6. 1. 2015 uvedl: „Bylo dobré [společné soužití se žalobkyní], dokud ona neměla peníze. Potom, když začala vydělávat, tak jsme se začali hádat. ... Když jsme se na tři měsíce rozešli, tak jsem jí řekl, že ji udám, ...“

Nelze tedy zcela vyloučit možnost, že výpověď pana T. byla vedena snahou pomstít se bývalé partnerce. Dále je třeba upozornit na skutečnost, že některé události (např. svatební den) popsala žalobkyně při výslechu před správním orgánem poměrně podrobně, přičemž z její výpovědi nevyplývá, že sňatek s panem D. uzavřela za účelem získání pobytového oprávnění. Za těchto okolností není možné, aby správní orgán učinil jednoznačný závěr o tom, zda bylo manželství žalobkyně uzavřeno účelově, aniž by doplnil dokazování.

Jako velmi vhodný by se v dané situaci jevil výslech bývalého manžela žalobkyně pana D. Správní orgán dostatečně neodůvodnil, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil, přestože to měl původně v úmyslu (viz předvolání pana D. k svědecké výpovědi ze dne 12. 11. 2014 a ze dne 2. 1. 2015). Pokud nebyl možný přímo výslech bývalého manžela žalobkyně, mohlo být dokazování doplněno např. výslechem příbuzných pana D. (správní spis obsahuje úřední záznam Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 17. 11. 2011 obsahující vyjádření matky pana D.).

Správní orgán byl povinen zjišťovat okolnosti ve prospěch i v neprospěch účastnice řízení. Je nutné uvést, že některé informace může správní orgán jen stěží získat bez součinnosti účastníka řízení. Jestliže žalobkyně při výslechu sdělila, že na okolnosti svého vztahu s manželem nechce příliš vzpomínat, značně správnímu orgánu ztížila plnění této povinnosti. Bylo v zájmu žalobkyně, aby uvedla skutečnosti, které by podporovaly její tvrzení, že manželství bylo uzavřeno jako výsledek delšího vztahu, aniž by tím žalobkyně sledovala záměr získat povolení k pobytu na území. Pokud tak žalobkyně z osobních důvodů nebyla ochotná učinit, mohla též označit svědky z okruhu svých přátel nebo z okruhu přátel a rodiny bývalého manžela pana D. O této možnosti jí měl správní orgán poučit.

Soud má za to, že správní orgán pochybil, neboť v řízení nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Pro úplnost soud uvádí, že konstatuje-li správní orgán časové nesrovnalosti ve výpovědi svědků, bylo by vhodné, aby byla vyslychaná osoba na konci výslechu s touto skutečností konfrontována a měla možnost se k jednotlivým časovým údajům opět vyjádřit. Bylo by tak postaveno najisto, zda nebyl údaj zapsán chybně v důsledku neporozumění.

V.2 Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

Žalobkyně namítá, že správní orgán v řízení prakticky nijak neposuzoval přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Žalobkyně zdůrazňuje, že na území ČR pobývá velkou část svého života. Žalovaná má za to, že v odůvodnění rozhodnutí podrobně vysvětlila, proč považuje rozhodnutí za přiměřené. U žalobkyně nebyly zjištěny nijak silné vazby na území ČR, přičemž naopak byla prokázána existence vazeb žalobkyně na její rodnou zemi.

Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu cizince, je-li splněn některý z důvodů uvedených v § 87l zákona o pobytu cizinců, *za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Zákon tedy výslovně stanoví povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Zabývat se touto otázkou má ovšem smysl až v případě, kdy je prokázána účelovost manželství uzavřeného cizincem. K tomu v předmětném řízení dosud nedošlo.

Je pouze třeba zdůraznit, že pokud správní řízení trvá delší dobu, jako v projednávaném případě, nemůže se správní orgán při hodnocení této otázky spoléhat

na skutkový stav zjištěný na počátku řízení. Výslech žalobkyně byl proveden 16. 8. 2012, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 6. 2015, za tuto dobu mohlo dojít k podstatným změnám v rodinném a soukromém životě žalobkyně, a jak vyplývá mj. z vyjádření pana K. z května 2015 (je obsahem soudního spisu) také k nim došlo. V případě takového časového rozestupu je tedy správní orgán povinen zjistit před rozhodnutím ve věci aktuální skutkový stav. V této souvislosti odkazuje soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43: „*V případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to ale nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný orgánem I. stupně. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to není ani žádoucí. Pokud je ovšem odvolací orgán dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.*“

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou. Soud tedy napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Protože v řízení před správními orgány bude nutné doplnit dokazování, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč (3.000,- za žalobu proti rozhodnutí a 1.000,- za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a účast na jednání před soudem dne 27. 7. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160

odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. července 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková